

///Фото: Сара Фејзагић IV-2

ГОДИНА XXIV, БРОЈ 48, ЗРЕЊАНИН
ЈУН 2021.

Обележавање 27. Јануара – интернационалног дана сећања на жртве холокауста у зрењанинској гимназији 21.1.2021.

Поводом Међународног дана сећања на жртве Холокауста, Амбасада Израела је, преко организације Хавер упутила допис свим школама да се придруже глобалној кампањи, која се одржава на светском нивоу и којом се негује и развија култура сећања. Циљ акције је био да се запали свећа у знак сећања на шест милиона јеврејских жртава страдалих у Холокаусту и да та свећа буде симболично обећање нас који смо ту да нећемо заборавити жртве и да ћемо заузети активан став у борби против антисемитизма, фашизма и сваког екстремизма. Свећа је могла бити намењена некој конкретној особи или свим невиним несталим у вихорима нацистичког и расистичког лудила.

Иницијатива за ову акцију, која се одржава последњих неколико година потекла је из државе Израел и реномиране светске институције Јад Вашем да би се човечанство подсетило да је преживелих све мање и да смо ми ти који морају да наставе да се сећају и боре да се истина о најстрашњим догађајима у људској историји никада не заборави или искриви.

Кроз виртуалну акцију *ILLUMINATE* коју организује Јад Вашем преко портала illuminatethepast.org сви који приступе, позвани су да запале виртуалну свећу и сећају се само једног имена – макар само једног – јер и једно име, једна судбина причају довољно за све којих више нема. Ја се сећам Јохане Линденман која је са 39 година нестала у Холокаусту.

А ученици који су учествовали у овом догађају – Ива Јовчић и Богдан Марков из IV10 и Филипа Јановски и Катарина Грујин из IV6, као и колегиница Тамара Франк биће носиоци пламена сећања до следеће године.

Сенка Јанков, наставница социологије

Нова изложба у холу

Нова изложба у Малој галерији зрењанинске гимназије! Аутори су сликари Предраг Лојаница, Борис Хорват и графити уметник ФЛИП. Ова три уметника излажу своје радове у виду штампаних плаката формата 70x100. Уметници су се срели током сарадње на пројекту Осликавање, жирирајући ликовне радове уметника. Није било свечаног отварања изложбе због познатих епидемиолошких мера, али су уметници на дан отварања 17.2.2021 били у галерији и било је могуће разговарати са њима.

Д.Ђ

ИНТЕРКУЛТУРАЛНОСТ

Дана 28.10.2020, у дворишту Зрењанинске гимназије / код сале за физичко, од 12:00 до 12:30, одржано је “свечано” подизање цераде - мурала “Интеркултуралност” који је резултат ликовног конкурса за ученике средњих школа организованог у оквиру пројекта ОСЛИКАВАЊЕ.

Активност поставке мурала биће организована и у дворишту Техничке школе у Кикинди 29.10.2020. између 11:00 и 12:00 х.

Аутори победничких радова су ученица из Зрењанинске гимназије Невена Савић и ученик Техничке школе из Кикинде Никола Беланчић

Пројекат ОСЛИКАВАЊЕ реализује Клуб родитеља и наставника “Синапса” и представља сарадњу између ученика Зрењанинске гимназије и Техничке школе из Кикинде. Циљ пројекта је мобилисање и активно укључивање ученика, наставника и родитеља из Зрењанина и Кикинде у програм интеркултуралне размене.

У оквиру пројекта одржана је ликовна радионица на тему “Шта је мурал?”, отворена је “Мала галерија” у холу Зрењанинске гимназије, изложбом “Искорак у будућност”, новосадског фотографа Александра Мишкова уз подршку Француског института Србије (канцеларија у Новом Саду) и организован је конкурс за израду мурала са темом “Интеркултуралност”.

Реализацију пројекта су подржали Национална асоцијација родитеља и наставника Србије - НАРНС, Клуб ученика “Пикасо”, Фондација за отворено друштво, Центар за образовне политике.

Посебна захвалност локалним компанијама које су подржале реализацију пројекта, ПерСу Маркети и Дигинет студио и штампарија.

Огњен Шијак IV3

Књига са радовима наших ученица објављена у Холандији

У оквиру фестивала културе, уметности и науке Еуриаде, на ком већ десет година учествује наша школа, објављена је књига под насловом Our Earth Our Answers. Идеја организатора и оснивача фестивала, професора Вернера Јансена, била је да се прикупе радови ученика и професора и њихове рефлексije о пандемији, осећања која их обузимају, као и размишљања о отуђењу које сви заједно проживљавамо. Књига такође поседује одличне фотографије које могу бити повод за разговор о нашем односу према другом које обухвата не само другог човека, већ и другост природе која нас одређује као комплексна бића.

У књизи можете читати радове Оливере Секулић из IV4, Душице Пиперски из IV3, Сенке Даруши из IV9 и професорке филозофије Александре Максић.

У књизи су текстови на енглеском и немачком језику који се могу користити за различите часове. Управо је то и била намера аутора да подстакну разговор, реакцију и размишљање.

Проф.А.Максић

Професор - сам свој режисер, камерман, костимограф, сценограф...

Једанаест професора Зрењанинске гимназије се пред крај 2020. године укључило у велики пројекат РТС Планете који је за циљ имао обједињавање целокупног школског програма кроз реализацију часова које ће учинити доступним свим ученицима Републике Србије. Ову активност је организовала Школска управа Зрењанин на нивоу Баната. Реализован је корпус наставних јединица предвиђених планом за овај период наставне године. Упитали смо наше професоре каква су им искуства и којим су се мотивима руководили приликом одлучивања о ангажовању које излази из свакодневних професионалних оквира. Они су нам овако одговорили:

1. Проф. Ивана Сланкаменац: „Био је то велики изазов. С обзиром на епидемиолошку ситуацију и на чињеницу да је настава тада реализована онлајн, ми смо се прихватили задатка са мотивом да помогнемо ученицима како би што лакше савладали градиво. Знамо сви да су се и ученици и професори у овом периоду суочавали са многим, и личним, и професионалним потешкоћама, изазваним пандемијом. Надам се да ће стање у ком се налазимо ускоро проћи, а да ће ово наше искуство ученицима бити од велике помоћи у процесу учења. Желела бих да похвалим све колеге Средњобанатског округа који су дали свој допринос реализацији наставе снимањем својих часова. Посебно ми је драго што је међу предавачима постојала изванредна колегијалност и велика сарадња. Начелница Школске управе нам је, такође, била од велике помоћи.“

2. Проф. Никушор Петров: „Снимао сам три лекције за четврти разред. Надам се да је помогло ђацима који су били заинтересовани за те теме. Доста сам времена уложио у то, али је било занимљиво стицати то ново искуство. Све сам радио самостално, без помоћи са стране. Остале колеге су размењивале лекције и били супервизори једни другима. Овакав начин рада је прилично захтеван иако изгледа једноставно. Прође и десет дана за снимање једног часа. Захтевно је кад радиш сам. Мислим да би било много природније у студију и тако бисмо били у прилици да прикажемо и неки експеримент. Уколико бих поново учествовао у оваквом подухвату, инсистирао бих управо на снимању у студију. То је бољи концепт.“

3. Проф. Радован Француски: „Једно корисно искуство. С обзиром на то да сам се већ у припреми редовне наставе бавио тиме, није ми било у потпуности непознато. Читав овај процес је добро организован када имамо у виду комплетну ситуацију. Комуникација се све време одвијала онлајн и веома успешно. Колективни

рад који се заснивао на сарадњи са колегама из читавог округа је такође био успешан и од велике помоћи.“

4. Проф. Татјана Павловић: „Било је тешко. Дуго је трајало. Снимала сам два часа преко десет дана. Нисам била довољно обучена да радим у неком од ових програма и то ми је задавало највеће проблеме. Имала сам помоћ свога сина и сарађивала са колегиницом Јасмином Шаренац. Ми смо једна другој биле супервизори. Мислим да ђаци уопште нису заинтересовани да уче на овакав начин.“

5. Проф. Макан Тибор: „Мађарски национални савет ме је позвао да снимим пар часова. Тако сам за сваки час направио презентацију (укупно седам презентација), потом сам отпутовао у Суботицу и тамо, у студију, пред паметном таблом одржао часове. Сваки час је трајао од 10-15 минута, предавања су трајала дуже, а снимање је текло глатко, без понављања. Радио сам самостално, користећи уџбенике и неке интернет информације. Држао сам часове за осми разред иако у томе нисам имао претходно искуство.“

6. Проф. Саша Самоловац: „Пре, него ли започнем ово писаније, желим да Вас питам, поштовани читаоце, какав извештај желите? Рационалан, бројчано-статистички? Аналитичко-конструктиван? Или, емотиван и тотално искрен? Па, ок... Оно, прво би се огледало у следећем: Нас, десетак професора математике из Војводине смо одрадили посао. Неки су се повукли на самом почетку, ваљда су рационални, па кад су чули да нема пара, одустали су... А, неки су, из својих побуда остали... И, ето ти мене... Аналитички.. хм... Све је очајно организовано, као и све у овом друштву! Тако да смо, уз велике напоре, ипак квалитетно одрадили посао, (моје мишљење). Ипак, у мени преовладава, ово последње... Емотивно, професионално, људско, посвећено деци, основним циљевима... Ти мотиви су ме и водили и давали ми снагу, да одрадим посао..

7. Проф. Капуши Пап Корнелија: „Мађарски национални савет ме је замолио да снимим неколико часова и ја сам то, наравно, прихватила сматрајући, пре свега, да је то питање савести. Реализовала сам укупно петнаест часова. Пет часова сам снимала у Сенти, у школи, а десет у Зрењанинској гимназији. Сматрам да ово снимање има велики значај јер олакшава рад, како ученицима, тако и професорима. Сам процес снимања није лак. Напорно је држати наставу уз јако осветљење и непрекидно гледање у камеру. Још је теже било говорити тако сам, без ученика, без повратне информације, без оног најважнијег сегмента у настави- интеракције. Ипак у свему томе налазим смисао, док траје ова ситуација у

којој држимо часова и у учионици и на даљину, и мени сви ти часови представљају велико олакшање јер их без бојазни постављам у гугл учионицу.“

8. Проф. Јасмина Шаренац: „Негде децембра месеца, појавила се информација у вези са снимањем часова за РТС и кроз разговор са колегама географима, одлучили смо да се пријавимо. Помислили смо да би то било од значаја за нашу школу и да је то заиста леп гест. Желели смо да бар на тај начин допринесемо и донесмо нешто позитивно овој ситуацији. Имали смо подршку директора школе Милана Радаковића као и колегинице Александре Суботић. За снимање часова пријавиле смо се колегинице Татјана Павловић и ја, уз договор са колегиномцом Славком Мијатов и Ендреом Дорогијем. Начелница Школске управе, Снежана Олушки Влачић, нас је убрзо контактирала, оформила групе и повезала са осталим члановима тима. И све је одједном кренуло да се реализује..Било је тешких тренутака, некада бих завршила целу презентацију и онда уочила доста грешака, или бих добила исправку од колегинице и тада је кретао посао од почетка. У једном моменту сам мислила да ћу и одустати. Огромну помоћ имала сам од доста искусније колегинице Татајне Павловић, коју сам, морам признати, некада звала и у поноћ. Она је била моја светла тачка и имала је увек решење за све. Било је и непреспаваних ноћи поготову оних дана када је требало снимити час, а било је и смешних ситуација. Сада, после свега, схватам колико је ово било једно велико искуство и колико ми значи, јер сам успела сама да решим неке недоумице за које бих, можда, у другој ситуацији, тражила помоћ. Било ми је и задовољство што сам имала прилику да представим нашу школу и поносим се свим колегама који су се заиста, свако на свој начин, трудили да у овој ситуацији омогуће реализовање наставе.“

9. Проф. Саша Домазетовић: „Ученицима истичемо да ће им знања и вештине стечене у школи олакшавати свакодневицу. Пандемија је проверавала како се у неочекиваним ситуацијама сналазе и професори. Требало је савладати Гугл учионицу, Гугл мит, Зум и још многобројне алатке. Ђацима треба олакшати. Предавања на порталу Моја школа могу помоћи. Ја се нисам питала да ли ће ђаци имати стрпљења да погледају снимљена предавања јер на њих нису навикла. Свој део посла сам обавила. Лако било није. Рачунар прастар. Срећом, постоје картице којима се може побољшати рад. Злата су били вредни савети информатичара. Програм за снимање часа неће да ради. Опет колега информатичар спасава. Треба говорити у екран пола сата, а на часу се разговара са ученицима, не сам са собом. И та је препрека савладана. Вољу, труд и

упорност су показали професори превазилазећи своје способности. То је добар путоказ ђацима - одустајање је слепа улица, а покушавање степеница до успеха и задовољства.“

10. Проф. Тања Дакић: „Свесни смо да нас је ситуација са корона вирусом све изненадила, и да смо преко ноћи променили не само стил живота, него и начин на који радимо. Како је ово први пут да се сусрећем са послом просветног радника, снимати за РТС Планету било је занимљиво и јединствено искуство. Часове смо снимали у кућном окружењу под задатим условима (да не буде околних звукова, да резолуција одговарајућа, ...) Сматрам да је идеја била формирање платформе на којој ће ђаци моћи да приступе сваком часу, одгледају га, премотају, паузирају, одгледају опет ако је то потребно. Овакав начин рада делује футуристички и можда даје назнаку како би у будућности могли часови да изгледају иако би саму идеју требало дорадити и унапредити. Мој став је да су “жива реч” и интеракција између ђака и професора и даље ефективније, и да се не могу заменити видео садржајем, али овакав материјал може бити корисан као додатни извор учења.“

11. Проф. Светлана Гвозденовић: „Снимање часова за РТС Планету доживела сам као могућност да допринесем општем добру у тренуцима када је школа као сложен систем, због пандемије, доживљавала управо, пандемијску кризу. Сматрам да овакав вид доприноса има смисла. Реализовала сам укупно четири часа самостално и један у сарадњи са колегом из Музичке школе „Јосиф Маринковић“.

Припрема првог часа трајала је више од десет дана. Срећа је да је отпочео зимски распуст и да се указало мало слободног времена. Програм Camtasia представљао је већини проблем, па смо се тако успут самостално и едуковали. Било је важно да истовремено успоставимо аудио и видео снимак и све то усагласимо са презентацијом. Морам да нагласим да смо све време имали велику подршку начелнице Снежане Олушки Влачић и њених сарадника.

Сматрам да ће ученици који желе да напредују, и уз помоћ часова на РТС Планети, то несметано и моћи. Мишљења сам да ће ови часови ученицима бити од велике користи као вид припреме и допуњавања знања за предстојећу државну матуру.

Веома сам поносна на рад својих колега из школе, а и свој, такође, јер јако добро знам колико предуслова је морало бити испуњено за реализацију једног тридесетоминутног часа.“

Теодора Арва и Матија Милосављевић 3/4

6 Хумани гимназијалци

Интервју са Анастасиом Мишић

Прегледајући сајт хуманитарне фондације, ученица одељења IV-1 Анастасија Мишић, упознала се са случајем дечака Страхине Маринковића. Досетила се да покрене хуманитарни профил на Инстаграму, који би продала када би достигао одређени број пратилаца и сав новац донирала породици Маринковић. Профил је достигао импозантних 180 000 пратилаца! Као што је и обећала, Анастасија је сав зарађени новац донирала за Страхинино лечење.

Свој подвиг је још једном поновила. Продала је профил од око 130 000 пратилаца и сав зарађени новац донирала породици девојчице Тисе Средојев

1. Које хуманитарне акције си покренула?

-До сада сам имала прилике да покренем две хуманитарне акције: за Тису Средојев, девојчицу која болује од тумора на мозгу и за Страхину Маринковића, коме је била потребна трансплантација коштане сржи. Њиховим породицама је била потребна финансијска помоћ за реализацију операција.

2. Да ли планираш да наставиш да се бавиш хуманитарним радом?

-Наравно, јер је наша обавеза као људских бића да помогнемо онолико колико можемо онима којима је помоћ неопходна.

3. Како су на твој гест одреаговале породице Маринковић и Средојев?

-Били су ми много захвални и контактирали су ме путем друштвених мрежа. Породица Маринковић је изразила жељу да ме упозна лично и веома ми је драго због тога.

4. Како су на твој гест одреаговали твоји вршњаци и твоја породица?

-Моја мајка, која је социјални радник, и сама је учествовала у више хуманитарних акција. Изузетно је поносна што ја у себи носим љубав према човеку. Отац је исто тако одреаговао. Што се тиче вршњака, подржали су ме и бодрили у свему томе.

5. Шта мислиш, да ли људи довољно учествују у хуманитарном раду?

-Увек може више и боље, али ипак могу рећи да се много људи укључило у акције које сам покренула.

6. Да ли те испуњава учествовање у хуманитарним акцијама?

-Да, дефинитивно.

7. Да ли си потпуно самостално покренула акције прикупљања новца?

-Да, јесам, била сам иницијатор. На моју велику радост, велики број људи се одазвао тим акцијама.

8. Како си се осећала када си видела да акцију коју си покренула подржава велики број људи?

-Била сам поносна и много ми је било драго.

9. На које начине све можемо да помогнемо?

-Једноставно треба да погледамо око себе – сигурно у нашем комшилuku, улици или месту постоји неко коме је помоћ потребна. Можемо помоћи тако што организујемо хуманитарне концерте, приредбе, турнире... можемо путем SMS-а и тако ћемо скупити део неопходних средстава.

10. Колико као појединци можемо да помогнемо?

-Данас као појединци можемо доста тога да учинимо, пошто живимо у Интернет ери и путем друштвених мрежа наш апел може видети много људи. Самим тим је велика вероватноћа да ће се више људи прикључити.

11. Да ли мислиш да уједињени можемо да помогнемо свима којима је помоћ потребна?

-Нажалост, не можемо помоћи свима којима је помоћ потребна, али довољно је да свако од нас учини онолико колико је у његовој моћи.

12. Шта поручујеш својим вршњацима?

-Поручујем да треба да се укључе у хуманитарне акције и да помогну онолико колико су у могућности.

Анђела Крстић III-5

Подвиг зрењанинског гимназијалца

Ни слутили нису да ће се сунчано поподне минуле среде претворити у драматичну причу, која је имала срећан крај и у храбре хероје претворила зрењанинске гимназијалце Марка Антића (17), и Катарину Кертешу (15). Ово двоје младих људи, храброшћу и мирне главе, спасли су сигурне смрти осмогодишњу девојчицу, која је у Бегеј пала са старог Железничког моста, са висине од око 10 метара, као и њеног ујака који је за девојчицом скочио у реку.

Млади Марко и Катарина, велики љубитељи фотографије, тог поподнева су дошли до моста у намери да направе атрактивне фотографије, с обзиром на то да су чули да се мост ускоро руши и да одлази у историју.

- Буквално смо били испод моста у жељи за добром фотографијом, када смо чули прасак у води, а секунд касније видели и скок мушкарца. Он је пливао према девојчици која је махала рукама у води - прича Марко.

- Када сам чуо дозивање у помоћ, сишао сам до обале, ускочио у Бегеј и отпливао до давленика. Када смо је извукли на обалу, девојчица није дисала. Била ми је страшна помисао да није жива. Окренуо сам је на бок, опипао јој пулс и она је почела да избацује воду на уста - присећа се драматичну тренутка седмнаестогодишњи херој Марко.

У међувремену пристигла је Хитна помоћ, коју је са свог мобилног телефона позвала Маркова другарица Катарина.

- Нису лако пронашли пут до обале испод моста, улицима насеља Старо Берберско, у којем иначе живи девојчица, коју је Марко спасао сигурног утапања. Сада смо најсрећнији јер је девојчица добро - каже за "Новости" Катарина.

Још увек у шоку, Катарина и Марко посетили су наредног дана породицу осмогодишње девојчице, чији су им родитељи бескрајно захвални на херојском чину. Млади Зрењанинци, ипак не желе да се хвале својим подвигом. Верују, како кажу, да је дело које су урадили сасвим примерено младим и друштвено одговорним људима.

- Још док је драма трајала, позвао сам тату Милована, он се брзином светлости створио поред нас. Заједно смо смислили тактику како да мами Драгани испричамо цео ток догађаја. Она је најпре била у шоку, али и веома поносна, као и мој старији брат Лука и млађа сестра Нина - каже нам Марко.

С обзиром на то да се вест о Марковом подвигу брзо прочула Зрењанином, уследили су многобројни позиви. Иако су били у неверици, пријатељи, школски другари, родбина - сви су му честитали на храбрости, са жељом да им Марко исприча сваки детаљ. Ипак, највише се обрадовао позивима својих професора и разредног старешине Весне Одацић и Војина Толмача из Гимназије.

(текст и слика преузети са портала novosti.rs)

Хумани матуранти

Матуранти IV-3 и IV-9 разреда Зрењанинске гимназије одлучили су да се ове године одрекну матурантских мајица са натписом и да средства, намењена за њихову куповину, уплате на жиро-рачун хуманитарне фондације „Буди хуман“, за лечење трогодишње девојчице Таре Стојанчев. - Одлучили смо да последњег дана школе не обучемо исте мајице, што је већ постала традиција. Новац који бисмо дали за мајице уплатили смо малој Тари за наставак лечења. Позвали смо и остале матуранте, па су наши другари из других одељења дали новац, ко је колико могао. У сваком случају, сакупили смо 48.060 динара и уплатили на рачун фондације – каже за портал зрењанински.цом Милица Радованчев, матуранткиња IV-3 разреда.

Мајице, у којима ће матуранти из ова два одељења прославити крај средњошколског школовања биће беле, а број одељења исписан је маркером.

На уплатници су, иначе, у рубрици сврха уплате, написали: „За Тару Стојанчев од матураната Зрењанинске гимназије“. Они су се окупили данас и прославили крај једног лепог периода у њиховим животима. И, што је најважније, показали су да су – људи.

(текст и слике у потпуности преузети са портала zrenjaninski.com)

ДЕЛФ у школским установама

Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије и Амбасада Републике Француске у Србији успоставили су од 2010. године програм који омогућава школским установама у Србији да организују за своје ученике полагања ДЕЛФ-а, међународно признатог испита нивоа знања француског језика који спроводи Министарство просвете, високог образовања и научног истраживања у Француској. Овај испит вреднује знање француског језика за нивое А1, А2, В1 и В2. Сваког пролећа Француски институт

организује полагање у више од 100 школских установа које имају посебну акредитацију за овај програм од Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије и Амбасде Француске у Србији. Предност овог програма је што ђаци полажу испит упола цене, без обзира на ниво знања. Наша школа је већ четврту годину за редом део овог пројекта од великог значаја и под менторством проф. француског Сање Вучуревић је преко 40 ученика добило ове међународне дипломе.

Успех ученика на полагању међународне Делф дипломе у знању француског језика

Ученици наше школе су ове школске године чак два пута полагали испит у знању француског језика за добијање међународне дипломе Делф(нивоа А1, А2, В1, В2). Испит се прво одржао 24.10.2020г. у Средњој машинској школи у Новом Саду, а затим 17 и 18.04.2021.г у гимназији Светозар Марковић у Новом Саду. Оба пута су наши ученици били веома успешни, будући да је укупно њих 16 са успехом положило испит поменутих нивоа.

Пројекат Осликавање

У нашој школи је одржана промоција пројекта “Осликавање” и отварање “Мале галерије” у холу Зрењанинске гимназије, изложбом “Искорак у будућност”, новосадског фотографа Александра Мишкова уз подршку Француског института Србије (канцеларија у Новом Саду). Присутни гости: Александар Мишков, Владимир Маринковић, Simon Schoonbroodt, као и представници партнерске - Техничке школе из Кикинде.

Изложба фотографија Александра Мишкова у малом холу Зрењанинске гимназије служила је да обележи 130 година од отварања Ајфелове куле и 30 година од отварања Луврове Пирамиде. Захваљујемо Француском институту Нови Сад на овој подршци и лепим фотографијама које су оплемењиле наш хол.

Професорица Душанка Ђорђевић је са својим ученицима свечано отворила пројекат “Осликавање” који је управо био у сарадњи са овом изложбом.

Ема Марков (2-1) освојила је треће место на међународном такмичењу „У почетку је била реч...“, које се већ осам година одржава у Русији. Ученици из Србије су ове школске године први пут учествовали на овом такмичењу чији је циљ промовисање и неговање језика и језичке културе. Квалификације су одржане крајем децембра, а такмичари су добили веома занимљив задатак – да напишу новогодишње писмо председнику Русије. У финално надметање, током којег су морали да поделе своја размишљања о будућности, пласирало се шест ученика наше гимназије: Ема Марков (2-1), Мирјана Матић (2-1), Петар Вученић (2-1), Лара Богарошки (2-2), Андреј Дунаи (2-10) и Софија Узелац (4-10).

Лука Штевин (3-1) освојио је треће место на конкурс рецитатора у Руском дому у Београду. Такмичење се традиционално одржава 21. марта на Светски дан поезије. Ове године, услед епидемиолошке ситуације, ученици су рецитовали поезију путем Зум платформе.

Ове године ђаци Зрењанинске гимназије учествовали су на конкурс „Лик Русије“ које сваке године организује Руска школа при амбасади Руске Федерације. Резултати још увек нису објављени.

Представници Руског центра за науку и културу – Руски дом били су гости Зрењанинске гимназије 9. фебруара 2021. Као и претходних година, наши ученици су имали прилику да добију информације о могућностима бесплатног студирања у Русији и богатим програмима који су у понуди. Гости су причали о самом процесу пријављивања на расписани конкурс, о свим етапама конкурса, разним факултетима и животу студената у Русији. <http://www.zrenjanin.rs/sr/vesti/2021/02/prijem-za-predstavnike-ruskog-doma-i-zrenjaninske-gimnazije-saradnja-u-vise-oblasti-i-podrska-grada-zrenjanina-obrazovnim-projektima>

21. јуна 2021. године у Зрењанинској гимназији биће одржан испит ТРКИ-1 за међународну језичку диплому из руског језика

Projekti maturanata na nastavi nemačkog jezika

Grupe učenika 4.10 i 4.2,6 koji uče nemački jezik radili su projekat „Deutschlandbilder“. U projektu su učestvovali svi učenici kroz razne faze da bi se na kraju stiglo do izrade plakata i prezentovanja sadržaja na njima.

Učenici 4.10 su u okviru teme „Umweltschutz“ radili

na još jednom projektu: „Meine Umwelt (Meine Stadt)“. To je bio foto-projekat, gde su učenici fotografisali pozitivne i negativne primere odnosa ljudi prema životnoj sredini u našem gradu i okolini. Na kraju je napravljen odabir među stotinak fotografija i napravljen je plakat.

Održan ispit za Nemačku jezičku diplomu (DSD1 – Deutsches Sprachdiplom1)

U školskoj 2020/21. godini je polaganje ispita za sticanje Diplome o poznavanju nemačkog jezika na nivou B1 (Deutsches Sprachdiplom1 – DSD1) organizovano u našoj

školi osmi put. To je diploma koja je priznata svuda u svetu, a ispit se organizuje u saradnji sa Ministarstvom prosvete, nauke i tehnološkog razvoja Republike Srbije i nemačkom organizacijom ZfA (Savezna uprava za školstvo u inostranstvu).

Uprkos teškoj situaciji izazvanoj pandemijom korona virusa učenici Zrenjaninske gimnazije su polagali pismeni deo ispita u martu, a usmeni deo ispita je održan početkom aprila. Ispit je polagalo 14 učenika. Rezultate očekujemo u junu mesecu. Ispit je održan uz potpuno poštovanje propisanih mera u aktuelnoj epidemiološkoj situaciji.

Dodela Nemačkih jezičkih diploma (DSD1)

U školskoj 2019/2020. godini DSD1-ispit (ispit za Nemačku jezičku diplomu B1) polagalo je 14 učenika. Ovo je sedma generacija gimnazijalaca koji su polagali ovaj ispit. U martu 2020. je održan pismeni deo ispita, ali je pandemija korona virusa sprečila održavanje usmenog dela ispita u aprilu, pa je on realizovan tek u septembru. Rezultati su stigli krajem novembra:

- nivo B1 u poznavanju nemačkog jezika postiglo je 9 učenika,
- nivo A2 su postigla 2 učenika,
- ispit nisu položila 3 učenika.

Svečana dodela DSD-diploma je održana 3.marta 2021. godine. Diplome je učenicima uručio direktor škole, koji im je uz čestitke poželio da znanje, koje ove diplome potvrđuju, nastave da usavršavaju i primenjuju u svakodnevnom životu, i da im to znanje pomogne u daljem školovanju i jednog dana u razvoju profesionalne karijere.

Pripreme učenika i samo polaganje ispita za dobijanje Nemačke jezičke diplome se realizuju u okviru redovne nastave kroz učenje nemačkog jezika kao prvog stranog jezika u tzv. DSD- grupi. To znači da u DSD-grupi mogu biti samo učenici sa opšteg i društveno-jezičkog smera koji imaju veći nedeljni fond časova prvog stranog jezika i koji su nemački jezik već učili u osnovnoj školi. Ispit se polaže u trećem i/ ili četvrtom razredu.

Prednosti posedovanja ove diplome su višestruke. Između ostalog ona omogućava učenicima bolje profesionalne šanse, jer je poznavanje stranih jezika veoma važno kako za dalje obrazovanje tako i za buduću profesiju i karijeru.

Posebna pogodnost je što učenici ovu međunarodno priznatu diplomu o poznavanju nemačkog jezika mogu steći u školi, dakle bez ikakvih dodatnih troškova.

Школски бенд

Немогуће је да до сада нисте чули за наш школски бенд. Почетком септембра 2018. године професор музичког васпитања Милан Јерков окупио је талентоване музичаре наше школе који су се добровољно пријавили. Тако је основан наш школски бенд. Чланови бенда су наши ученици Маша Поповић, Михајло Цвејић, Алекса Торбица и Вукашин Праштало. Маша је водећи вокал, Михајло свира гитару, Алекса бас-гитару а Вукашин бубњеве.

Они свирају на матурској свечаности наших ученика, на годишњицама матуре бивших гимназијалаца, за Дан школе и на осталим многобројним манифестацијама. Најузбудљивији наступ био им је на прошлогодишњој матури наших ученика, на којој су одлично показали свој таленат за музику и представили наш школски бенд у најбољем светлу. Компоновање музике и наступање уживо у представи професора српског језика и књижевности Драгана Рајачића „Драга Јелена Сергејевна“ им је најзанимљивије искуство досад. Око музике и жанра увек се међусобно договарају, али су то углавном поп и рок песме. Пробе обично имају

једном недељно. Атмосфера између чланова бенда је одлична. Нормално је да понекад дође до несугласица, али код њих је то ретко и све се увек решава договором. „Професор је веома коректан што се свега тиче и задовољство је радити са њим“, кажу ученици.

Једва чекају да се поново окупе и наставе са радом и увежбавањем за наредне свирке.

Ана Михајлов II-9

“Шта сањам и шта ми се догађа” Иво Андрић

Иву Андрића сврставамо у најчитаније српске књижевнике и у најистакнутије Србе двадесетог века. Људи и људскост су главна тема његових дела. Од поезије, преко приповедака и есеја, до романа На Дрини ћуприја, учавамо јединствени стил, посебно наративни, којим Андрић богато и живописно осликава људске животе. Циљ приповедања је приказивање оног што нас чини људима. То је човек који промишља и осећа.

У његовим делима се машта прелива у стварност, а стварност, опет, у легенду и мит, и то на такав начин да често више не разликујемо те светове и почињемо да верујемо у немогуће.

Ту су и Андрићеви мостови који истовремено представљају и симбол, и живот. Тако је онај на Жепи, као и вишеградски, симбол Андрићевог стваралаштва, али и живота. Мостови представљају тачке спајања токова људских кретњи, стремљења и снова.

Мостови су у Андрићевом животу имали велику улогу. Почев од одрастања у Вишеграду, па све до живота и каријере у дипломатији. Писац се труди да нађе заједничку реч међу људима, баш као што и мостови повезују људе са две обале. Мост је оно што својом сврхом и лепотом зацељује тежак осећај у утроби Соколовића као и Алихоцине унутрашње немире. Андрић, креирајући своје ликове, сања и оживљава ту величанствену лепоту, дивећи јој се.

Ту, око моста, свет се рађа и умире, а између, кола живот: нежна љубав жене пуковника Бауера и доктора Балаша, пребол учитељице Зорке према Стиковићу, трагична и достојанствена прича о Фати... На тој тачки касабе, на мосту, ствара се и мит о страдалницима кроз чин погубљења Јелисија, Мила, Радисава. То је место спајања добра и зла, вере у различите Божове са истом етиком, место сукоба и договора. Ниједан догађај ни у близини ове грађевине, а ни на њој, нас не мимоилази.

Вода и мост су места о којима Иво Андрић сања, али су и места на којима се догађа реалност. Али мост није симбол угашених снова. Андрић истиче како ћуприја траје вековима.

Ти токови и животна дешавања некада се осликавају у водама Дрине, некада Саве, а понекад и у великим водама океанског масива. Андрић живи, мисли и сања веома често покрај вода. И не сања само Андрић, него сањају и његови ликови, управо покрај воде и мостова. У огледалу реке, Гласинчанин сања о љубави са Зорком, Илинка о својој деци, мајке, чију децу одводе Турци, сањају о томе да ће их поново видети, Мујага Ужичанин о крају који су његови преци морали да напусте. Ту је каменити хан, о којем Алихоцина лоза толико брине и сања о његовим славним данима. Лотика

сања о добром пословању и унутрашњем миру. Али их, на крају, реалност ипак све буди из тог неумереног сањарења.

У ћуприји Алихоца тражи тај прелаз, ту везу између сна о мирном, старом животу турске господе и реалности која му није по вољи. Реалност је и окупација Босне али је Алихоца не прихвата. Нанета му је рана јер на месту Каменитог хана сада крмад рокћу. Противећи се свему новом, он сања прошлост. Не жели пругу, и каже како ће првог дана возња бити бесплатна, а онда целог века за паре.

Иво Андрић каже како велики људи умиру два пута. Прво се умирање дешава када човек престане да сања. Тада сва лепота, наде и жеље нестају. Тако ће и Алихоцина прва смрт наступити рушењем седмог стуба моста, обелешена његовим дубоким болом због разарања, али, истовремено, и вером у постојање човекове градитељске мисије на неком другом крају планете. А потом, наступа његов нестанак, окончање живота овог часног и незаборавног чувара моста. Мутевелић је пример човекове дубоке повезаности са великим људским делима чија постојања дају смисао животу, а чија разарања, пак, гасе оно људско у нама.

Важно је да нађемо границу и ту танку линију, која баш као и мост, пресеца машту и стварност. Живот је оно што се сања, а реалност оно што нам се дешава. Али то сазнање је тешко. Сви ликови у роману ходају, попут Салка, том изазовном и опасном ивицом живота.

И све се некако преплиће: и снови и јава, и све је то веома инспиративно јер је живот баш то- јава коју сањамо и снови које претачемо у стварност. Из ових покретача настаје и постоји читав свет, сва добра, сви људи, мостови и дела.

Милица Турински 3/4

КОНСТРУКТИВНА ОРГАНИЗАЦИЈА ВРЕМЕНА У ДОБА КОРОНЕ

Пандемија корона вируса за све нас је била непредвидива ситуација. Одједном смо се нашли затворени у својим домовима без икаквог плана. Тај преокрет донео нам је пре свега вишак времена који смо могли да посветимо раду на себи. Ипак, није било лако организовати време и испланирати живот у карантину.

Највећа грешка коју је већина тинејџера направила јесте управо та да су дато време искористили на ленчарење, гледање серија, окренутост друштвеним мрежама и - спавање. Уместо да смо се фокусирали да расположиво време искористимо тако да читамо, учимо језике или тренирамо, ми смо се у своја четири зида препустили изузетно нездравом, деструктивном живу. Управо због тога је и већина тинејџера током пандемије запала у депресију и анксиозност.

Решење за овај проблем је организација времена на паметан начин. Тинејџери морају да схвате да препуштајући се нераду неће побољшати ситуацију, већ напротив, само ће угрозити своје ментално здравље. Потребно је промовисати што више разноврсних активности које би анимирале тинејџере у изолацији. Такође, ту су и школске обавезе које морамо извршавати, а онлајн настава нам пружа прилику да побољшамо свој успех. Међутим, поново због своје лењости, већина ученика пропушта ову прилику. Дакле решење је организација времена која би након ове ситуације довела до здравијег живота тинејџера уопште.

Веома је битна и мотивација коју, нажалост, тинејџери немају. Потребно је да свој дан планирају од почетка до краја, а да им главна мотивација буде да,

на крају дана, поред сваке ставке коју су записали за тај дан стоји - откачено. То ће их чинити испуњено и мотивисано. Потребна је подршка родитеља, професора и околине за овај процес. Тинејџери су у турбулентном добу које захтева много подршке и пажње. Само тако ће организација тинејџера бити боља и успешнија, а тиме и њихово уверење на живот, итекако, има смисао.

Бојана Дацин, IV-2

Утицај пандемије на живот младих

Људи треба да буду свесни toga да се свет налази у периоду oscilacija, naglih uspona i padova, neizvesnosti... Ne zna se šta donosi sutra, kao ni kada će doći kraj ovom stanju. Mladi ljudi teško podnose ovu situaciju, pre svega jer su navikli na slobodu, pa zatim dolaze do osećanja traćenja dragocenog vremena, postaju anksiozni, nervozni, postavljaju konstantno pitanja u svojoj glavi, zatim upadaju u ozbiljnije oblike depresije iz razloga što ne vide svrhu života... Koliko god zvučalo smešno pa čak i bizarno, treba naučiti kako ostati pri zdravoj pameti. Za tako nešto je neophodno imati određeni izduvni ventil, a s obzirom da je cilj kretati se što manje - sve aktivnosti se vezuju za mesto stanovanja. Možemo govoriti o važnosti čitanja, iako postoje mnogi drugi hobiji koji se mogu upražnjavati. Knjiga je ta koja nam pomaže da odlutamo daleko oдавде, u druge svetove, druge vekove i druge galaksije. Pored toga nas uči i kako da volimo, uči nas pravim vrednostima i upoznavanjem sebe. Jako je

važno poznavati sebe, pogotovo u ovakvim situacijama i pod ovakvim okolnostima. Prosto, osuđeni smo na same sebe i moramo naučiti da se nosimo sa samima sobom. To zapravo nije nimalo jednostavno. Biramo ljude koji nam pričaju, ali malo ko se zapita da li mu prija sopstveno društvo. Izgubljeni smo u tehnologiji - obraćamo pažnju na tuđe živote i nesrećni smo, jer smatramo da bolji život imaju ljudi koji se predstavljaju lažno. Izgubljeni smo u tolikoj meri, da zanemarujemo svoj život i prave vrednosti. Mladi ne iskorišćavaju dovoljno svoje potencijale, kojih ima i te kako puno. Iskoristite ovo vreme obrazujući se, zanimajući se za stvari koje volite, čitajte, proširujte svoje vidike, i najvažnije od svega - volite se. Ljubav nas velikim delom održava u životu, a ona ne mora biti vezana isključivo za osobu. Iz ove pandemije možemo izaći kao pobednici jer, na kraju krajeva, jedna od najbitnijih stvari jeste upoznati svoje vrline.

Stasia Šipter IV-2

Лутка са насловне стране

„Шеснаестогодишња потрага за несталом девојчицом из Суботице се наставља. Током првобитне истраге, нажалост, није откривено пуно. Док су њени родитељи плаћали рачуне у банци, оставили су је закључану у аутомобилу. Кад су се вратили, није је више било. На снимку надзорних камера се видела женска фигура обучена у црно како обија аутомобил и отима дете, али се лице није могло разазнати. Свесни колико је мала шанса да се дете пронађе, полиција је покушала, али је свуда наилазила само на ћорсокаке. Пошто доказа није било, временом је овај случај застарео, али родитељи ни данас нису изгубили наду да је њихово дете живо. Тада је она била само беба од годину дана, а како би отприлике изгледала ова седамнаестогодишња девојка данас знамо помоћу најмодерније технологије. Цртеж се већ налази у свим новинама, будући да се данас обележава шеснаест година од њене отмице.”

Сваки радио је брујао овај текст. Моја мама је нервозно тражила било коју станицу на којој се могла чути музика, мада безуспешно. За то време сам ја размишљала о отмици за коју сам чула. Јадно то дете, ни не сећа се својих правих родитеља. Можда сам је некада видела, а да нисам ни била

свесна. Колико је људи прошло поред ње, а да није ни знало?

Возимо се кроз ветровито Ваљево. Небо даје назнаке невремена. Лагано заобилазимо црвени ауди београдских таблица и неко време остајемо у линији са њима. За око ми запада девојка која седи на задњем седишту са белим слушалицама у ушима. Замишљено гледајући у немирно небо, мумла речи песме коју слуша. Питам се како јој звучи глас. Нежно склања прамен црне косе који јој се залепио за сјај на уснама. Изненада ми узвраћа поглед и осмехује се. Да ли је то она?

Затим су јој се очи разгорачиле, док је осмех остао укочен. Као да не верује у призор пред собом, али је ипак срећна што га види.

Мама је нагазила, нагло смо убрзали у правцу пумпе и девојка је остала иза нас. Наручујем кафу и поглед ми пада на данашње новине. Целу насловну страну краси моја слика и још већи наслов:

„Шеснаестогодишња потрага за несталом девојчицом из Суботице се наставља.”

Аутор: Невена Јовчић III-4

NA PUTU KA PROFESIJU NOVINARA (jedno radijsko iskustvo)

Dok smo bili mali, stariji su nas često pitali šta bismo želeli da budemo kada porastemo. Očekivani odgovori bili su: policajac, učiteljica, lekar, vatrogasac... Međutim moj odgovor na to čuveno pitanje uvek je bio - voditelj!

Od malih nogu, kraj bake, sa oduševljenjem sam slušala radio. Pored nje mi se i rodila želja da se moj glas daleko čuje, a lice smeši sa tv ekrana. Iako su roditelji smatrali da je to samo jedna od mnogobrojnih faza u mom odrastanju, baba Mira je tvrdila da će me svakog jutra slušati na radiju dok ispija kafu. Ispostavilo se da je bila u pravu!

Ljubav prema radijskom i televizijskom novinarstvu nije prestala ni u srednjoj školi, a priliku da se konačno okušam u željenoj profesiji dobila sam na radiju Klik.fm. Saradnja Zrenjaninske gimnazije i ove radio stanice traje već nekoliko godina. Svake godine zainteresovani učenici imaju priliku da se opробaju u ulozi radijskog voditelja. Kada sam dobila informaciju o postojanju ovog projekta, u čijoj realizaciji posreduje profesorka Olivera Trifunjagić, odlučila sam da se prijavim.

Zajedno sa drugaricom Marijanom počela sam da planiram ceo koncept emisije i pre nego što je sam projekat otpočeo. Odlučile smo koga ćemo intervjuisati i osmislile pitanja. Čitav kreativni proces stvaranja emisije bio je jedno novo iskustvo za mene. Zbog situacije sa pandemijom, intervju sa gostima nismo mogle da uradimo u studiju, tako da smo se na različite načine snalazile. Naša prva tema odnosila se na volontiranje u Crvenom krstu, zbog čega smo tu instituciju i posetile i uradile intervju sa volunteerima. Takođe smo se bavile i temom društvenih mreža, pa smo obavile razgovor sa popularnim tiktokerom, inače bivšim učenikom naše škole, Lukom Čolakom. Sa spremljenim materijalom krenule smo put studija u kojem smo snimile ostatak emisije. Samo snimanje na radiju nije toliko komplikovano koliko je, na primer, na televiziji. Svaka emisija se sprema unapred i mogućnost

da se napravi greška i propusti relativno su male. Apsolutna tišina koja vlada u studiju mi je veoma prijala i na neki način sam se odmah srodila sa atmosferom. Prilikom svakog snimanja imale smo pomoć voditelja Klik.fm radija – Aleksandra, koji nam je pomagao i u izradi same emisije. Dopala mi se opuštenost koja vlada i toplina sa kojom su nas u studiju dočekali. Prihvatili su nas kao svoje mlađe koleginice i bili spremni da nam pomognu, odgovarajući na svako naše pitanje.

Glavna odlika radijskog programa je da bude kratak, informativan i zanimljiv, tako da smo se Marijana i ja trudile da u svakoj emisiji slušaocima ponudimo raznovrstan sadržaj. Više puta smo razgovarale sa volunteerima Crvenog krsta i nadamo se da smo podigle svest ljudi o važnosti ove institucije u našem gradu. Kroz razgovor sa jednom profesionalnom balerinom slušaocima smo približile ovu vrstu umetnosti, dok pričom o horoskopu pokušale da zabavimo publiku.

Drago mi je što mi se pružila mogućnost da budem deo ovog projekta i ostvarim deo svoga sna. Tokom rada na Radiju shvatila sam da je novinarstvo definitivno moj poziv, i da san koji sanjam još od malena nije neostvariv.

Anja Matić IV-2

фото: Сара Фејзагић IV-2

Nad jednom rečenicom iz Selimovićevog romana Derviš i smrt

„ZAR MISLITE DA ĆE ČOVJEK POSTIĆI ONO ŠTO ŽELI?“

Prirodno je stanje za čoveka da uvek nešto želi, da sanjari i mašta, ali je na njemu i da povodom toga nešto i preduzme.

Još u prvom razredu srednje škole, iz biologije smo učili da postoje konformisti i regulatori, da su konformisti oni koji se prepuštaju uslovima sredine i da kao krhke grančice u brzacima plove kuda ih je tok vodi, a da su regulatori oni koji se opiru sredini i streme da sebi omoguće lakše postojanje. Ovo možemo primeniti i na ljude. Iako su svi ljudi u biološkom pogledu regulatori, neke možemo uporediti sa konformistima, u smislu da samo proživljavaju život, dok druge možemo uporediti sa regulatorima koji se krvnički bore da ostvare svoje ciljeve. Ali šta je to što diktira čoveku njegove ciljeve? Kako to da je neko zadovo-

ljan nekim minimalnim sitnicama, a neko ima ambicije da osvoji zvezde? Ja mislim da sve to potiče od sredine u kojoj odrastamo, od obrazovanja ali i finansijske situacije. Mašta u ranom dobu života raskršila je svoj dalji put koji stvara ambicije, ali treba biti oprezan jer je opasno imati prevelike želje. Starogrčki pesnik Pindar rekao je: „Treba znati postaviti granice vlastitoj ambiciji, ludost je želiti ono što se ne može imati.” Treba biti umeren, razuman i znati gde povući crtu. Naravno, nekada se izuzetno visoki ciljevi mogu ostvariti, a to se dešava onim izuzetnim ličnostima. Napoleon Bonaparta tvrdio je – „Velika ambicija je strast velikog karaktera. Ljudi obdareni njome mogu raditi vrlo dobre ili vrlo loše stvari. Sve zavisi od principa koji ih usmeravaju.”

Strahinja Savić IV-2

Образовање је питање храбрости

Образовање је питање храбрости? Да ли је? На први поглед, као по навици, одговарамо да није. То је нешто што се од нас и очекује, што се подразумева, зар не?

Образовање ЈЕСТЕ питање храбрости. А зашто? Да ли можемо оно што добијамо у школама и на факултетима називати образовањем када, након што прођемо кроз минимум шеснаест година школовања, будемо испраћени реченицом: “Сада је потребно да научиш да размишљаш својом главом.” Зашто је потребно да проведемо више од двадесет година живота слепо прихватајући туђа мишљења да бисмо на крају били питани за сопствено. Тек тада, у пракси, али прекасно, уочимо да смо постали продукт овог предвидивог образовног система.

Класични систем школовања, чији смо ми део, осмишљен је како би произвео оне који неће постављати питања.. Од уласка у вртић па до напуштања факултета, научени смо да је реч предавача, често, ако не и увек, последња. Научени смо да слепо пратимо инструкције, да се не питамо зашто нешто учимо.. Испуњавамо све своје школске обавезе по аутоматизму, ретко се дистанцирамо и осматримо ширу слику, а још ређе питамо зашто нешто чинимо баш на тај начин.

Образовање је данас доступније него икада, али исто тако и најудењеније од како ми као цивилизација постојимо. Оно јесте при руци, али пут до сазнања није приступачан. Уколико нисте слепи пратилац система и готовог знања, схватићете да и није све тако лоше. Сво знање, до сада документовано, је и доступно само на пар кликова од нас.

Проблем је ако смо продукт система, тада за нас нема ничега осим кутије у коју смо смештени и којој

ћемо увек припадати. Зидови те кутије су одједном превелики да бисмо је и напуштали. Чини нам се, јер смо тако и научени, да је у кутији много лепо, а да, пошто не знамо шта је ван ње, то мора бити нешто веома страшно.

Управо је, та сигурна кутија у којој живимо и која се нашим животом у систему смањује све више, крива за то што је образовање питање храбрости. Изаћи из кутије, односно зоне комфора, није нимало лако и за то је потребна огромна храброст, снага и воља.

Као особа женског пола, волела бих да споменем и један значајан датум, 11. фебруар, Светски дан жена и девојчица у науци. Осим што сам учена да слепо пратим упутства уврежених и проверених назора, околина је мени, као и многим другим девојчицама, трасирала путању живота и препоручила животни позив Од мене се очекује да будем женствена, уколико нисам, да све чиме се бавим мора бити обојено роза бојом и украшено шљокицама. Да сам, ако успем, успела довољно добро за једну жену. Сматрам да је јако битно да друштво дође тог нивоа свести када женама неће више говорити да су довољно добре за једну жену.

Сви имамо своју зону комфора, своју кутију, која нас спречава да напредујемо, ма ког пола били.. Врзмамо се наоколо и узимамо само онолико колико нам је знања довољно да остваримо илузију успеха.

Храбри су они који успеју да направе први, најтежи корак. Храбри су они који су спремни да прошире своју кутију ,макар мало, свакога дана! Храбри су они који се не плаше питања. Храбри су људи који се питају!

Шта ћете ви данас учинити како бисте проширили своју кутију или смело изашли из ње?

Милица Вуков 3/10

О смислу ероса и љубави

Када говоримо о љубави, некако се намеће идилична слика без тачних граница, али ипак сви ми знамо на шта мислимо. Међутим, често се варамо. Ту дилему, каква је права љубав, нам је објаснио професор Филозофског факултета у Београду, Миланко Говедарица, гостујућу у нашој школи поводом промоције своје нове књиге „О смислу ероса и љубави“.

Дакле када говоримо о љубави, неретко је бркамо и са заљубљеношћу, мукама и патњом, јер она и јесте један ураган емоција који нас преплави, разори и остави затечене. Међутим, управо ту се јавља грешка, коју је професор Миланко јасно истакао. Сва та лавина емоција је у природи ероса. Ерос представља тај непремостиви ковитлац из којег све почиње, он је хаос на почетку. Потом, како се односи развијају, када се препреке превазиђу, долази се у стадијум чистог мира, мира и сигурности који затим можемо назвати правом љубављу.

Познато нам је да неки људи једноставно игром прилика никада не спознају праву љубав, док неки пак остају читав живот у стадијуму ероса, ни не трагајући за тим истинским миром. Серен Кјеркегор је говорио, да се човеково развиће може поделити на три ступња. Први јесте тај чист естетски, Дон Жуански приступ међуљудским односима, који се своди само на чулна уживања и хедонизам. У том погледу,

да ли је то у ствари стадијум који нас најмање разликује од животиња? Да ли су то само инстинктивни нагони? Какви год да су, можемо тврдити да нису искрени односи и да по најмање приличе једном савременом човеку.

Права љубав се јавља када се осећамо сигурно и блажено, па како и сам професор Говедарица тврди, може се пронаћи у љубави према Богу. Бог је нешто највише, најчистије и најнедостижније ка чему сви тежимо, али мало ко досегне те висине. Они који успеју, имају ту срећу да спознају смирај. Наиме, није нужно сматрати Бога као врхунац љубави, људима је дата могућност избора, па тако могу ту истинску срећу тумачити кроз вољену особу, стил живота или неко сасвим друго уверење. Оно што је свима заједничко јесте срећа и приступ животу као нечему вечном. Јер стицањем праве љубави, као истином живота, више се страхови од пролазности не доводе у питање, већ се са том чињеницом носе као приликом за нов почетак.

Дакле, љубав је та покретачка снага, која нас инспирише, наводи и надахњује, до које се долази кроз ковитлац емоција у склопу ероса. Оно што нам професор оставља у аманет јесте савет да трагање никада не сме да стане, да не дижемо руке од истраживања истине, јер само тако напредујемо и спознајемо стварну љубав.

Душица Пиперски IV3

„Тамо где се срећа рађа“

„Пре него што почнем, желео бих само нешто да те замолим. У каквој год ситуацији била у животу, увек буди насмејана. Срећан човек је здрав човек и што би Дучић рекао: „Зло и несрећа не долазе од Бога, већ од човека“, зато увек, злато моје, веруј и у Бога и у себе.“ рекао ми је дека док је сркао топли чај и замишљеним погледом седео поред мене, а гледао кроз прозор као да сад види оно што је гледао давне четрдесет прве. „Мој је живот увек био изложен ризику“, наставио је он, „Још док је моја мама, Милица, по којој си ти добила име, била трудна, морала је да се бори за мој живот. Једне вечери док је ишла у набавку по со и брашно, затворили су је у један магацин, где је она затекла већ много жена...“

„Ко ју је тамо одвео?“ прекинула сам га.

„Зар је важно, Милице?“, рекао је то, иако ми одговор није пријао; желела сам да чујем о коме се ради, али тад је дека додао следеће: „С разлогом сам ти на почетку рекао да увек будеш срећна, а упирањем прста у друге народе, то никад нећеш постићи. Зато, на теби остаје да схватиш о коме је реч, уколико то будеш желела, али у овој причи се не ради о њима, већ о детињству. Да, мом детињству.“ (Још увек леп и стасит, приповедао ми је као да тријумфује.)

„У праву си, деко.“ одговорила сам му и насмејала се, а затим се наместила тако да му ставим до знања да га пажљиво слушам.

„Дакле, док је била у осмом месецу трудноће, затворили су је у магацин пун жена из којег, до тад, нико жив није изашао. Моја мајка је то сазнала и успела да побегне захваљујући стражаревој непажњи. Тад је спасила и свој и мој живот, а још нисам ни био рођен.“ Дубоко је удахнуо, и после кратке

паузе наставио: „Годину дана касније, разболела се од тифуса, а притом је мене дојила. Не знам како и зашто, али Богу сам и дан-данас захвалан што смо обоје и то преживели.“

„А јесте ли били гладни, деко?“, питала сам.

„Проблем је био тај што нас је у породици било много, а хране мало, па су млађа деца добијала више хране, док су старија морала да трпе. Један догађај ми је остао дубоко урезан, као неко горко и тешко искуство. Имао сам три године. Да ли га се заиста сећам или су ми га исприповедали, не знам. Није ни важно. Нешто је у мени остало дубоко записано. Био сам гладан и уплакан. Док сам вукао маму за сукњу и јецао: „Нано, Нано“, тако сам је звао, молио сам је за храну. Видевши ме таквог, почела је и она да плаче јер није имала да ми да ни парче хлеба. Тад сам јој рекао једну ружну реч и сломио јој срце, поготово, јер сам, као једини дечак, био омиљен у породици. Мајка је у том моменту подигла грану са земље, не бирајући превише, и казнила ме за непромишљено изговорену псовку. То је, Милице моја, био први и последњи пут да је она мене ударила. Зато сам ту батину и запамтио. Додуше, то није био једини моменат глади којег се сећам. Знао да је Нана мене дуги низ година, можда, ето, баш до моје треће године, дојила само да бих ја мислио да заправо нешто једем. Био сам гладан, а она је желела да прикрије неимаштину која нам се завукла у кућу, па сам у том периоду живота сисао, али сам млека врло мало пио. Једне ноћи се моја тетка, бежећи, сакрила се код нас. Имајући и сама код куће одојче, услишила је молбу моје мајке. Чим се смркло, ставили су ме у теткино крило, али тако да не приметим да то није Нана, моја мајка. Ипак сам ја ујутру одмах пришао мами и рекао јој: „Знам, Нано,

да ме синоћ ниси ти дојила, било је пуно млека.“ И тако су мени, више пута, речи измицале у незгодним ситуацијама. Једног јутра сам ишао шумом и певао партизанску песму док су противнички војници пролазили поред мене. Војници су се само благо насмејали и рекли: „Piccolo, piccolo“. Видиш, Мицо моја, шта значи кад те Бог чува.“ Рекавши ово, устао је полако, држећи леђа да ублажи бол и полако се прошетао до другог краја собе и подигао слику на којој су седели загрљени он и његове сестре, а затим наставио причу: „Породица је богатство чија се вредност не мери. Моје сестре су одувек биле брижне према мени, још од малих ногу, па све до данас,

до моје седамдесет девете године. Кад сам био дете, скупљале су ми празне чауре од муниције, које су нам служиле за игру, и забављале ме приликом бежања у пећине, где сам једном приликом и проходао. Једна од сестара је испала из ћебета, током збега у којем смо се сви нашли једне зиме. Кад су родитељи приметили да једно дете недостаје, вратили су се и тражили је по снегу. Јој, до дана данашњег јој се смејем... То ти је живот. Биће увек изазовних и тешких ситуација, али битно је у свему наћи лепу и смешну страну. Ту се туга губи, а срећа рађа.“

Милица Магазин III4

Успон дигиталне демократије

Живимо у времену дигиталне револуције. Дигитално банкарство, дигитална куповина, дигитално школовање - све су то појмови који су нам у последњих неколико година, а поготово у току пандемије COVID-19, постали свакодневица. Ипак, поред конкретних институција, и апстрактни појмови добијају свој дигитални облик, те се може приметити све већа заинтересованост за дигитализацију демократије. Штавише, неке европске земље већ увелико користе платформе које омогућавају прелазак демократије из света гласачких листића и кутија у свет јединица и нула. Гласачко веће Мадрида покренуло је 2015. године платформу Decide Madrid која нуди грађанима опцију да путем интернета дају предлоге и гласају за нове локалне законе. Parlement et Citoyens омогућава држављанима Француске да се укључе у процес доношења закона кроз директну интеракцију са представницима парламента. Живимо у ери дигитализације, али такође живимо и у ери глобализације. Да ли се дигитална демократија може применити на ширу популацију, и да ли би овај вид политичког дискурса довео до друштвених промена?

Демократија би, по општој дефиницији, подразумевала владавину народа. У почетку је она била директна - сви људи у демократском систему су учествовали у доношењу свих одлука. Затим се развила репрезентативна демократија, која је и данас заступљена у већини земаља света. Овај систем подразумева да сви људи у демократском систему бирају представнике који затим доносе одлуке. Дигитална демократија у теорији омогућава и директни и репрезентативни тип демократије. Ипак, она има своје добре и лоше стране. Основне врлине дигиталне демократије су описане у њеним циљевима: проширење и јачање демократије. Интернет нам омогућава да се повежемо са људима са свих страна света, чиме добијамо прилику да чујемо различите ставове. Такође, цензурисање би било много теже, што нам даје шансу да ситуацију сагледамо из више углова пре него што формирамо наш став. Дакле, дигитална демократија и дигитални активизам нам пружају могућност доношења одлука уз више информација и мање цензуре. Ипак, велике мане дигиталне демократије јесу политика приватности, као и саме методе конструисања платформи које би омогућиле квалитетан политички дискурс. Да ли у оваквом систему постоји могућност анонимности, или се она мора елиминисати? Који подаци су обавезни? Како заштитити кориснике ове дигиталне платформе? Дигитална демократија захвата све становнике једне државе, или чак

целог света, па уколико се направи једна грешка, последице могу бити огромне. Поред ових проблема, посебну пажњу захтевају и неправилности у гласању. Систем гласања би морао бити у потпуности транспарентан. Такође је потребно елиминисати могућност прављења лажних налога, или недозвољено коришћење туђих налога. Како бисмо уопште могли да размишљамо о широј примени овог поприлично корисног система, потребно је темељно се позабавити свим овим проблемима.

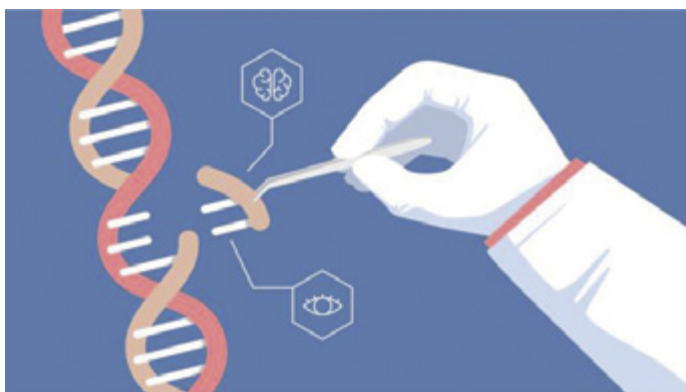
Дигитална демократија, а поготово на глобалном нивоу, би сасвим сигурно довела до друштвених промена. Овај систем има најмањи утицај када је у питању репрезентативна дигитална демократија која захвата мали проценат становништва - на нивоу општине или округа. Ипак, шта би се десило у случају директне дигиталне демократије на глобалном нивоу? Прве промене које би настале јесу у самој политичкој моћи. Елиминацијом представника сви људи добијају једнаку политичку моћ и сваки глас је од истог значаја за сваку тему. Сада друштво не би могло да криви представнике за доношење лоших закона, већ би једини кривци били други људи. Ово би могло да повећа тензију између људи, поготово када су у питању одлуке у којима је проценат за и против био приближно исти. Цео систем би додатно закомпликовао глобални фактор, будући да би он подразумевао да особа из Србије може да учествује у доношењу одлука у Етиопији. У овом случају би било веома важно установити које се одлуке тичу свих људи, а које појединаца који живе на некој територији. Свако би требао да гласа само за оне ствари које остављају директан утицај на њега. Ипак, ово је врло тешко дефинисати, због чега би дошло до још расправа. Неко из Србије може да тврди да геополитика Етиопије оставља директан утицај на њега, и да се забраном гласања угрожава његово људско право.

Приметићете да нигде у овом чланку није наведена експлицитна дефиниција дигиталне демократије, већ само наговештаји у вези са тим шта би она могла бити. Дигитална демократија нема једну конкретну дефиницију, већ више различитих, а чак и те различите се могу интерпретирати на више начина. Овај појам је још увек исувише апстрактан да се дође до конкретних закључака. Ипак, време је најбољи показатељ правца у ком ће се овај систем, појам или концепт кретати. Само треба чекати.

Александра Каруовић и Нађа Марков; III-7

Genetičko inženjerstvo

Pod genetičkim inženjerstvom podrazumeva se manipulisanje genetičkim materijalom. Genetički inženjering obuhvata metode veštačkog obrazovanja novih kombinacija naslednog materijala. Činjenica da je genetički kod univerzalan omogućuje da se genetički materijal jednog organizma prenosi u drugi. Time se dobija organizam sa drugačijom kombinacijom gena, čija se DNK naziva hibridna (rekombinovana) i u prirodi se normalno nikada ne nalazi. Takav organizam se još naziva i transgeni.

Glavna primena genetičkog inženjerstva kod biljaka je konstrukcija novih varijanti poljoprivrednih kultura. Primenom genetičkog inženjeringa postiže se poboljšanje otpornosti biljke, povećavaju se hranljiva vrednost i prinosi. Ovako mogu postati otporne na svakojake pesticide, herbicide, insekticide, kao i na životne sredine sa nepovoljnim uslovima za opstanak. Korišćenjem tehnike genetičkog inženjerstva za kraće vreme moguće je poboljšanje useva. Usevi razvijeni genetičkim inženjerstvom poznati su i pod nazivom transgeni ili genetski modifikovani. Genetičko inženjerstvo se najviše primenjuje na biljke poput kukuruza, soje, papaje, pirinča, šećerne repe itd.

Najpoznatiji primer životinje koja je nastala primenom tehnika genetičkog inženjerstva definitivno je ovca Doli. Biolog Ian Vilmut i njegove kolege presadili su jedro ovce sa belom glavom u jajnu ćeliju bez jedra ovce sa crnom glavom. Primijenjen je elektricitet koji je spojio jedro i jajnu ćeliju i podstakao ćelijsku deobu. Novonastala ćelija se podelila i smeštena je u matericu ovce sa crnom glavom. Doli je rođena nekoliko meseci kasnije i genetički je identična

ovci sa belom glavom, što očito pokazuje da je ona uspešan klon, ali koliko je zapravo bila uspešna je diskutabilno. Iako je ostavila potomstvo, prerano je ostarila, bolovala je od artritisa i na plućima su joj se pojavili tumori, nakon čega je uspavana. Ovaj eksperiment uspeo je tek iz 277. pokušaja.

Genetički inženjering

ima i dobre i loše strane. Dobre su to što se proizvodi nova hrana koja ima veću hranljivu vrednost i koja sadrži više vitamina, proizvode se biljke koje su otporne na pesticide, herbicide i insekticide, kao i na sušu, poplave i druge prirodne nepogode. U medicini primenu nalazi u genetskoj dijagnozi koja predstavlja prepoznavanje bolesti ispitivanjem gena. Naučnici već mogu da identifikuju neke genetske poremećaje, koji se iskazuju kao nepravilnosti u redosledu nukleotida. Tako, na primer, Hantingtonova horea (bolest koja izaziva postepeno pogoršanje fizičkog i mentalnog stanja), se danas može otkriti u fetusu. Ovakva istraživanja mogu omogućiti i prepoznavanje gena koji čine ljude podložnim određenim vrstama kancerogenih oboljenja. Jednom indentifikovani, omogućuju primenu tretmana koji može sprečiti napredovanje kancera. Posebno su interesantna istraživanja u oblasti genske terapije, odnosno zamene bolesnih gena zdravim čime bi se moglo postići trajno izlecenje monogenetskih bolesti. Takođe, danas se u lečenju dijabetesa koristi humani rekombinovani insulin proizveden u ćelijama bakterija primenom tehnika genetičkog inženjerstva. Na isti način može se dobiti i antihemofilčni globulin koji služi u terapiji ljudi bolesnih od hemofilije. Mada, tu su i one loše strane. Dužim konzumiranjem ovako nastale hrane moguće je pojavljivanje raznih nuspojava i povećava šansu oboljevanja od raka. Mnogi genetički inženjering ne podržavaju jer se protivi prirodi. Sad ostaje jedino da se postavi konačno pitanje, da li je genetičko inženjerstvo dobro ili loše? Još uvek ne znamo jer nauka za sad nije otkrila njegov potpun potencijal. Iako su pozitivne strane ubedljive, negativne mogu biti zastrašujuće. Ako ikada dođemo do momenta kada genetski budemo mogli da menjamo ljude, moramo uzeti u obzir i moralnu, etičku i praktičnu primenu tehnologije pre nego što nastavimo dalje.

Ana Mihajlov III-9

Voda i zemljište

Učenci prvog i drugog razreda na predmetu OBRAZOVANJE ZA ODRŽIVI RAZVOJ su aprila i maja meseca imali laboratorijske vežbe na temu VODA i ZEMLJIŠTE. Kako specifičnost ovog predmeta podrazumeva terensku nastavu, a zbog epidemiološke situacije nije mogla biti organizovana, profesori naše škole Jasmina Šarenac, Isidora Palfi i Aleksandar Rakita, organizovali su laboratorijsku nastavu kako bi približili ovaj predmet na zanimljiviji način. Učenci su primenom svog znanja iz hemije, eksperimentalnim putem odredili koje supstance se nalaze u zagađenim uzorcima vode i zemljišta. Ovakav način nastave se učenicima mnogo svideo, a mi se nadamo terenskoj nastavi naredne školske godine.

Досада

Светлост са мог телефона
 ми вређа очи које не могу до краја да затворим.
 Палац ми утрне испред тастатуре
 тог истог телефона
 јер не знам шта да одговорим.
 Рука не може да се навикне на оловку
 иако је држим сваког дана
 и може само да крене ка папиру,
 кружи изнад њега
 као да ће то помоћи да из ње изађе нешто.
 Али, из ње не излази ништа.
 То јест, из моје главе не излази ништа.
 Свиђа ми се мирис природе,
 али не када си напољу
 јер је онда твој нос навикнут на њега
 и чак, иако је он ту, ти га не осећаш.
 Најбоље можеш да га осетиш
 када седиш испред отвореног прозора.
 И чак, иако га осећам сваког дана,
 он ме подсећа на оно што је било пре,
 када сам била срећнија.
 Мислим да једине две ствари,
 које као да на тренутак могу да те врате у прошлост,
 јесу мириси и музика.
 Али, ја сам све песме преслушала
 поново и поново
 и у том кругу носталгије су
 престале да имају смисао.
 Али и даље не могу да се сетим
 који је то био парфем
 који сам носила
 у баш то време.
 Када нисам живела у прошлости
 и нисам живела са убеђењем
 да сваки добар тренутак
 треба да продужим
 јер ко зна када ћу се поново
 осећати добро.
 Недостаје ми особа која сам била
 када ми је много мање било довољно
 а ипак сам имала много више,
 када нисам морала да пијем лекове
 (за главобољу)
 који ми никада заиста нису средили главу,
 када ми је сваки дан био добар
 а не само викенди.
 У последње време
 као да ме ниједна емоција
 не удара довољно.
 А пре бих јој дозволила
 да ме пребије на смрт.
 Више не знам да ли сам тужна
 или ми је само досадно.

Милица Ђурђевић 4/6

Пролеће у мени

Осећам...
 Прескочила сам праг детињства,
 уронила у неспокој пролећне траве,
 чини ми се да нисам више мала,
 прерасла сам несташлуке праве.
 Опчињава ме нешто чудно,
 искри и трепти у срцу будно,
 лепрша мојим сновима
 и непрестано сја,
 па не да да ја останем ја.
 Растачем очи, ширим руке,
 хватам у незаборав сјајне звезде.
 Прикривам своје погледе смене
 кад суза из ока сама крене.

Стрепим...
 Лутам и тражим себе,
 корачам путањом пролећног сунца,
 заклињем се да ћу бити иста,
 ал' нешто ме мами и у даљини блиста.
 Упијам мирисе раног пролећа
 непомично, на крилима снова,
 одзвања у мени стидљиво срећа,
 отвара врата мога срца.
 Знаш... то нова љубав у мени куца.

Анастасија Вања Романов II-2

Мост ка срећи

Где је та пука срећа нестала?
 Зашто нико није рекао да ће отићи,
 Да се вратити неће...
 Зар није свако сам ковач своје среће?

Где је онај осмех детета
 Што мисли да полетети може,
 Које је срећан сваки део коже,
 Које се само лепе ствари множе?

Где је сваки пад смешан,
 И где нико није грешан?
 Где је нестало „ја тебе волим“,
 И време када је свако сматран
 Пријатељем твојим.

Саградите ми мост ка срећи,
 Да се вратим у детињство
 Где је свако дете исто
 Где је срце срећно, чисто!

Таша Симић, II-2

Дворац безумља

У дворцу безумља душа ми је заточена
Слободом намазаних очију остајем овде
Дишем тихо и полако
Да ме не чује
Распламљени жар љутих дечјих погледа
Сваког ко немужним језиком збори, растргнуће на комад
Музика у мојим ушима гаси се, сиви и нестаје
Слепило је запосело моје слике
Па додирима крпим поцепани мрак
Ја бих дом и огњиште које греје!
Устајале моје сузе, беле
И главу да наслоним, на познато теме
И усним лепе, бајковите сне

Уна Антоновић, III-2

Љубав

Повређено срце, на длану ми куца
Чекам да га узмеш
Не марим шта ћеш с њим
Само да га узмеш
Напољу је мраз
А шаке твоје топле

Уна Антоновић, III-2

Прозрак

Свака линија повучена из чистог очаја
Сваки трен слободе коју осетим кад угледам своје дело
Трајем краће од момента
Ја сам оно што ишчезне у тами и пре него што се назре његова
светлост
Ја сам тон отпеван у погрешно време

Уна Антоновић, III-2

Ја сам

Ја сам изгубљено дете
пронађено у шуми, под бледом месечином
Ја сам слепило у оку слепог
и ништавило у срцу очаја
Путујући трагач пронађен у твојим праменовима боје песка
и пегма по твом лицу
изгубљен само моменат касније
Ја сам истина која се распада сваки пут кад јој неко просикта име
суза у оку детета
али исто тако и светлост звезда која га обавија
Ја сам мрак који се руга светлу
и светло које грли мрак
Све што желим, а не умем
Све што јесам, а нисам желела да будем
Ја сам лаж али и истина коју нико не уме, ни да воли, ни да чује

Уна Антоновић, III-2

Tražim te

Tražim te,
U prolaznicima,
Slučajnim pogledima,
U tuđim očima.
Tražim te,
Na dnu svake čaše,
U komadićima stakla
Naletom emocija
Razbijene flaše.
Tražim komade
Jedne davno izgubljene tajne

I ljubavi naše..
Tražim te,
U tuđim očima,
Po nepoznatim ulicama
I hladnim noćima.
Tražim tvoj osmeh
I pogled sjajan,
Upućen meni..
Tražim te,
Ali najpre tražim
Sebe u tebi.

Svetlana Milankov IV-2

Dečije igre kroz vreme

Dečija igra je neizostavna aktivnost u detinjstvu. Dete kroz igru razvija svoje intelektualne, emocionalne i moralne sposobnosti; uči razvija svoje pokrete, govor i maštu, stiče prijatelje i tako razvija svoj društveni život. Međutim svaki roditelj može da potvrdi da danas deca mnogo više vremena provode kod kuće za računarom, tabletom ili telefonom nego što bi trebalo. Danas je sve manje dece na ulicama, sve manje dečijih igara koje su se vremenom sve više izmišljale i igrale.

ZAŠTO DECA DANAS MNOGO VIŠE VREMENA PROVODE ZA RAČUNARIMA?

Svakako da tehnologija i moderni uređaji imaju i svoje prednosti, ali prekomerno korišćenje istih svakako dovodi do ovakvih problema. Deca sedeći za računarima zaboravljaju na stare društvene igre i najlepše doba njihovog života koje treba da provedu uz igru sa svojim prijateljima.

KOJE STE VI IGRE IGRALI KAO DECA?

DEČIJE IGRE NEKADA SU BOLJE OD DANAŠNJEG NAČINA ZABAVE?

Umesto da se bave sportom, izlaze napolje provode vreme s prijateljima van kuće, većina dece će izabrati da sedi za računarom igrajući igrice. Ni sami nisu svesni posledica. Može ih dovesti do

lošeg vida, potrebom za nošenje naočara, krivi se kičma i razne druge posledice o kojima deca ni ne razmišljaju.

Roditelji vaspitavaju svoju decu, ali ih isto tako mogu naučiti raznim igrama koje su oni igrali dok su bili deca. Umesto da im kupe telefon mogu im kupiti društvene igre i provesti dobro detinjstvo sa njima.

novinarski članak radile Nina Sava i Jelena Novaković I-4

Deca i Knjige

U svetu se iz dana u dan sve manje čita, a oni koji čitaju uglavnom imaju preko trideset godina. Razlog ovome nije to što se dok smo mladi školujemo, pa nam to oduzima vreme, već što od malih nogu imamo pristup različitim elektronskim uređajima.

Deca od kako su mala gledaju crtane filmove na televiziji, a kad malo porastu kreću već da igraju i igrice. Jer što bi deca naprezala svoj mozak da razaznaju slova i posle sami da osmisle sliku u glavi, kad kroz film ili crtani je to već urađeno. Zapravo nečitanje je posledica lenjosti.

Ranije bi roditelji deci čitali knjige, što je bilo bolje za kreativnost dece, jer iako nisu mogli da čitaju, njihova mašta je osmišljavala junake priča i bajki. Danas roditelji deci samo puste crtane filmove.

Istraživanje je pokazalo da manje od petine učenika srednjih škola Srbije rado čita lektire, dok ostatak učenika lektire ili pročita jer mora ili ni ne pročita.

Rešenje je da roditelji ukoliko nemaju vremena deci puštaju audio-snimke čitanja, a ako imaju vremena sami da se angažuju za svoju decu.

Vlada Stojanov I-10

Da li nasilne igre dovode do nasilja?

Veza između nasilja i video igara je tema koja na žalost, postaje aktuelna samo da bi se "opravdala" neka tragedija. Umesto akcionih filmova i slično, uzročnici tragedije, su sad video igre.

Dugogodišnja rasprava o tome da li nasilje u video igrama može pokrenuti stvarno nasilje poprimila je novu snagu poslednjih godina nakon maskara. Naoružani napadač koji je 9. Avgusta 2019. u Teksasu ubio 22 osobe, a 24 povredio, citirao je rečenice od vojnika iz video igara, ukazujući na to da mu je poznato video nasilje, i mnogi političari su brzo okrivili video igre za ovo i druga masovna napadanja. Ipak, izgledalo je da je napadač bio prvenstveno motivisan etničkom mržnjom. U njegovom manifestu se navodi da je napad „odgovor na invaziju Hispanaca na Teksas“.

Glavni razlog za zabrinutost zbog video igara je mnoštvo studija koje tvrde da pronalaze vezu između nasilja u video igrama i stvarne agresije, ali druge studije nisu pronašle nikakvu uverljivu

vezu. Glavni razlog za sumnju u uzročno-posledičnu vezu je taj što su se video igre raširile širom sveta, a da druge zemlje nisu dovele do nivoa nasilja u ovoj zemlji.

To što su ovi ljudi igrali video igre, pokrenulo je lavinu komentara i debata o "štetnosti" video igara, međutim, da li su video igre zaista pravi uzroci nasilja?

Profesor sa Univerziteta psihologije na Floridi, Christopher Ferguson, tvrdi da to nije slučaj. Koristeći podatke ESRB za period između 1996. i 2011. godine, profesor Ferguson je došao do podataka suprotnim onim koje su mediji objavljivali. Naime, u ovom periodu došlo je do nagle popularizacije video igara, ali, ujedno, i pada nasilja kod omladine.

A to šta je uopšte nasilna igra u definiciji je skroz subjektivan slučaj. Gde se povlači linija između nasilnih i nenasilnih igara - Čak i ako se igre ocenjuju sa M (Mature) i slično, igre se ne mogu precizno deliti na nasilne i nenasilne jer ideja o tome šta se vodi kao nasilje a šta ne vodi zavisi od samih igrača, a svaka osoba može imati drugačiju predstavu o tome šta je nasilje.

Petar Grubački I-2

Nasilje u video igrama

Video igrice predstavljaju jedan od najpopularnijih vidova zabave u novijem vremenu. Video-igre se iz dana u dan razvijaju, i poboljšavaju im se tehničke karakteristike. Postaju sve važniji ekonomski faktori mnogih zemalja. Postoji mnogo žanrova video igara, a samo neki od njih su RPG (igranje uloga), akcijske igre, pucačine (iz prvog i trećeg lica) i platformske igre. Danas one najčešće dolaze na CD-ovima ili DVD-ovima, a nekada su dolazile na ROM kertridžima. Iako zabavne, eksperimentima i proučavanjem

dokazano je da video igrice nasilnog sadržaja kod dece stvaraju agresiju i / ili smanjenu empatiju prema drugim ljudima i želju za stvarnim životom. Želja za nasiljem često predstavlja tip nasilja iz iste te igrice. Psiholozi veruju da treba strogo kontrolisati igranje nasilnih igrica ili čak ih skroz zabraniti. Ipak tu najveću odgovornost treba da imaju roditelji. Oni treba da odrede koliko će njihovo dete igrati igrice, odnosno oni treba da budu ti koji će kontrolisati situaciju i upućivati svoje dete ka ispravnom i uspešnom putu.

Vanja i Nemanja Dabić I-4

Košarka i atletika

U Zrenjaninskoj gimnaziji priređen je prijem za članice košarkaške kao i atletske ekipe koje su na upravo završenim Republičkim školskim prvenstvima osvojile najsjanija odličja. Košarkaška ekipa je na takmičenju održanom u Karatašu i Kladovu osvojila ubedljivo prvo mesto savladavši u finalu predstavnice Šapca. Na Republičkom prvenstvu održanom u Sremskoj Mitrovici Dunja Sikima u trci na 800 metara osvojila prvo mesto. Nju već sutra očekuje nastup na juniorskoj Balkanijadi u Turskoj gde će se takmičiti na 800 i 1500 metara, a nedelju dana kasnije nastup na Kupu Evrope za seniore na Kipru gde će trčati na 1500 metara. Blistale su i Andrea Sremac na 100 metara i Milica Božović na 400 metara koje su osvojile srebrne medalje. Andreu Sremac takođe očekuje nastup na juniorskoj Balkanijadi, a potom i na Kupu Evrope na Kipru. Takmičiće se u trci na 400 metara i u štafetama. Sjajnim devojkama kao i profesorki fizičkog vaspitanja Gordani Gigić Janjić na uspehu je čestitao Milan Radaković direktor Zrenjaninske gimnazije. – Ove devojkice nastavile su izuzetnu tradiciju uspeha Zrenjaninske gimnazije na najjačim takmičenjima. Zahvalnost dugujemo pre svega njima, njihovom predanom trudu i radu u klubovima dok se škola trudi da im izađe u susret maksimalno koliko može. Njihov uspeh, nadam se doprineće i konačnom otvaranju sportskog odeljenja naše obrazovne ustanove – izjavio je Radaković ovom prilikom.

– Zahvaljujem se svim devojkama iz tima kao i profesorki Gigić Janjić što je svako ugradio svoj maksimum u ovaj uspeh. Nadam se da će devojkice i naredne godine odbraniti ovu titulu – izjavila je Bojana Škundrić – od ove godine student Ekonomskog fakulteta ali i član Proletera i u naredne dve godine.

(tekst i slike preuzeti sa portala ilovezrenjanin.com)

ANDREA SREMAC III-5:

osvojila srebrnu medalju na pojedinačnom prvenstvu Srbije za seniorke u atletici;
osvojila 2 zlatne medalje na pojedinačnom prvenstvu Srbije za mlađe juniorke u atletici;
osvojila 2 srebrne medalje na pojedinačnom dvoranskom prvenstvu Srbije u atletici za starije juniorke;
osvojila 2 bronzane medalje na pojedinačnom dvoranskom prvenstvu Srbije u atletici za seniorke.

Kuglanje

MIONA GRUJIĆ III-5 je osvojila zlatnu i srebrnu medalju na pojedinačnom prvenstvu Srbije za kadetkinje u kuglanju.

Odbojka

ALEKSANDRA UZELAC

Seniorska reprezentacija Srbije otputovala je sa mladim ali perspektivnim igračicama u Rimini (Italija) na jedno od najvećih takmičenja u tom rangu VNL (liga nacija) , među njima je učenica naše škole Aleksandra Uzelac kao ubedljivo najmlađa igračica. Odigrano je 12/15 utakmica , naše devojkice su pobedile od toga 4 i nazalost 8 izgubile, što je svakako veliko iskustvo i uspeh za njih gledajući da se preko puta mreže nalaze dosta starije igračice među kojima su bili i njihovi idoli. Aleksandra se nalazila u sastavu na terenu protiv reprezentacije Amerike , Holandije , Rusije i Koreje. Ću posle ovog čeka Balkansko prvenstvo od 28. juna na Ubu (Srbija) zatim Svetско prvenstvo za juniorkice u Belgiji i Svetско prvenstvo za kadetkinje u Meksiku.

Kviz znanja

1. Koje je godine Nil Armstrong sleteo na Mesec?

- a) 1959.
- b) 1965.
- c) 1969.

2. Akrofobija je strah od:

- a) visine
- b) paukova
- c) zmija

3. Koja je Da Vinčijeva slika 1911. ukradena iz muzeja Luvr?

- a) Mona Liza
- b) Sveti Jovan Krstitelj
- c) Tajna večera

4. Hamlet je bio princ:

- a) Engleske
- b) Danske
- c) Holandije

5. Koliko krugova pakla ima u Danteovom delu „Pakao“?

- a) 13
- b) 7
- c) 9

6. Trinit test je:

- a) prva proba nuklearnog oružja
- b) prvi test ličnosti
- c) prvi test za vozački ispit

7. Ako je u grčkoj mitologiji bog vatre Hefest, koji je njegov pandan u rimskoj mitologiji?

- a) Mars
- b) Vulkan
- c) Apolon

8. Koji turcizam često koristimo za zavete ili oporuke?

- a) amanet
- b) rusvaj
- c) hir

9. Iz koje zemlje potiče grof Drakula?

- a) Bugarska
- b) Tasmanija
- c) Rumunija

10. Kako se zvao plemić koji se borio protiv vetrenjača?

- a) Raskoljnikov
- b) Don Kihot
- c) Vergilije

11. U kom gradu se nalazi Čele kula?

- a) Pirot
- b) Leskovac
- c) Niš

12. Ko je izumeo parnu mašinu?

- a) Džejms Vat
- b) Tomas Edison
- c) braća Rajt

13. Roditelji kojih krvnih grupa mogu u potomstvu imati decu A, B, AB i 0 krvne grupe?

- a) AA i B0
- b) AB i 00
- c) A0 i B0

Ana Mihajlov II-9

ПУТ - лист ученика Зрењанинске гимназије, Зрењанин,
Гимназијска 2

Редакција: Душица Пиперски IV-3, Огњен Шијак IV-3, Сара Фејзагић
IV-2, Ана Михајлов III-9, Анђела Крстић III-5, проф.Сања
Вучуревић

Сарадници: проф. ликовног Мира Топличевић, проф. ликовног
Душанка Ђорђевић, актив професора српског језика, проф.
Гордана Дунаи, проф.Александра Максић, проф.Сенка Јанков,
проф.Дражен Алексић

Технички уредник: Владимир Балинт

Штампа: Ситопринт, Житиште

Тираж: 500 примерака